వింటున్నాను. తీరా ఆరోగ్యము చెడ్డ తరువాత చేసేదేమిన్నీ లేదు. కాబట్టి ఇప్పుడే జాగ్రత్త పడడము మంచిది. 'శరీరమాద్యం ఖలు ధర్మసాధన'మ్మని గదా పెద్దలు చెబుతారు. ....

అరుగో, అరుగో, మానవులు; చుట్టుకోండి, వాలండి, పొడవండి, తాగండి రక్తం ...."

నా స్నేహితుడు తటాలున లేచి "రా, రా పారిపోదాం రా! మన్ని చూచాయి ఈ దోమలు. ఇక్కడ నిలిస్తే బతకనివ్వవు. రా, రా" అంటూ నన్ను లాక్కుపోయాడు. ఈ లోపుగానే వందలాది దోమలు మా మీద పడి చెడకుట్టాయి. బతుకుజీవుడా అంటూ ఏలాగైతే నేమి యింటిలో వచ్చి పడ్డాము.

నా స్నేహితుడు ఎవరో తెలుసుకోవాలని పాఠకులు పరిశోధనలు చెయ్యవచ్చు. అతగాడి పేరు చెప్పడానికి వీలులేదు. కాని అతడింకా యోగాభ్యాసం చేస్తూనే ఉన్నాడు. జంతుహృదయాలు తెలుసుకొంటూ ఉన్నాడు. అతడిప్పుడు నెల్లూరులో ఉన్నాడు. సాయంకాలాల్లో పెన్న ఒడ్డున షికారు చేస్తూ ఉంటాడు. చేపల సంభాషణ తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూన్నట్లు మొన్ననే ఉత్తరం వ్రాశాడు. పర్యవసానం ఇంకా తెలియలేదు. ఇప్పటి కింతటితో సరి.

తాజాకలం - చివరకు దోమల సభ ఏమైనదో, అవి ఎట్టి తీర్మానాలు చేసుకొన్నాయో తెలియదు. కాని దేశములో దోమలబాధ మాత్రం ఎక్కువైనది. .

మిసెస్ వి.కే. వటీరావు, యమ్మే

ఈ మధ్య నా భార్య నాతో బహు అన్యోన్యంగా ఉండడం మొదలెట్టింది. సాధారణంగా తన చీరలేమిటో, తన బ్లౌసులేమిటో, తన ఆభరణాలేమిటో, తన అలంకరణ మేమిటో, తన క్లబ్బేమిటో అదే గొడవగాని, భర్త అనే మగవాడిని నేనొక్కణ్ణి ఉన్నాననీ, నాకూ, తనకూ విచ్ఛిత్తిగాని ప్రేమ ఆజన్మమూ ఉండాలనీ మరచిపోయేది. హోటల్నించి భోజనం తెప్పించుకొని మేమిద్దరమూ మూగనోము పట్టి భోంచేశేవాళ్ళము. తక్షణమే ఆవిడ క్లబ్బుకు సింగారించుకు వెళ్ళిపోయేది. నేను కచేరీకి పరుగెత్తుకు పోయేవాణ్ణి.

పిల్లలు వేరే కాన్వెంటు స్కూలులో చదువుకొంటున్నారు కాబట్టి వాళ్ళ గొడవ నాకూ, మా ఆవిడకు కూడా పట్టేది కాదు. ఎప్పుడైనా పిల్లలు యింటికి తిరిగివస్తే నన్ను అసలే మరచిపోయేది మా ఆవిడ. వాళ్ళచేత యింగ్లీషు పద్యాలూ, పాటలూ పాడించడం, వాళ్ళచేత యింగ్లీషు ఆటలు ఆడించడం, వాళ్ళతో పాటు తనూ గంతులెయ్యడం, స్కిప్ చెయ్యడం, డాన్సు చెయ్యడం, ఇదీ

పొద్దస్తమానమూను. సాయంత్రం వాళ్ళను యింగ్లీషు దుస్తులతో అలంకరించి తనూ అలంకరించుకొని క్లబ్బుకు తీసుకుపోయేది. నిజం చెప్పాలి కాబట్టి చెప్పుతున్నాను. నా భార్య మాత్రం యింగ్లీషు దుస్తులు ధరించేదిగాదు. హ్యాట్ పెట్టేది కాదు. రోజుకో రకం చీర కట్టుకొని, బాహుమూల రుచుల కడ్డురాని రవిక తొడుక్కొని, ఒకచేతికి రెండు బంగారు గాజులు పెట్టుకొని, రెండో చేతికి రిష్టువాచి కట్టుకొని క్లబ్బుకు వెడుతూండేది.

ఒకమాటు అన్నాను గదా హాస్యానికి - "పోనీ నువ్వు కల్చర్డు లేడీవి గదా! యమ్మే ప్యాసయ్యేవు; లేడీస్ కల్చర్ క్లబ్బులో సభ్యురాలవు. బైసికిల్ తొక్కగలవు కూడాను - ఈ చీరలూ, రవికలూ ఖర్మం ఏమిటి? స్కర్టు తొడుక్కొని, హ్యాట్ పెట్టుకొని యింగ్లీషు స్త్రీలలాగ ... . వాక్యం పూర్తిగాకముందే నన్ను గట్టిగా ఛెళ్ళున చెంపమీద కొట్టి "మీరు సూటు వేసిననాడు నేను కడతానులెండి స్కర్టు" అంటూ నిప్పులు గ్రక్కుతూ లేచిపోయింది.

చెంపకాయ తిని ఊరుకొన్నాను. ఊరుకోక చేసేదేమిటి - యమ్మే ప్యాసైన కామిని సహధర్మచారిణి అయినప్పుడు. ఇంటిగుట్టు రట్టు చేసుకోవచ్చునా? ఇంతకీ హిందూ స్త్రీ ధర్మానికి వ్యతిరేకంగా స్కర్టు, హ్యాట్లు ధరించుకోమని చెప్పడం నాదే తప్పు!

సాధారణంగా ఈ విధంగా ఉండే నా భార్య నా యెడల ఎక్కువ అన్యోన్యంగా ఉండడమూ, నాతో ఎక్కువకాలం గడపడమూ, నాతో అదే మాటలు చెప్పడమూ, అదే పరిహాసాలు చెయ్యడమూ, అదే కథలు చెప్పడమూ, నన్ను దువ్వడమూ లాలించడమూ -- యిదంతా తమాషాగా తోచింది. ఏమిటి చెప్మా కారణం అనుకొన్నాను. ఏమి స్ఫురించింది కాదు.

కాని ఒక సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చింది. నిరుడు కొంచెం హెచ్చుతగ్గుగా యీవిధంగానే నాతో అన్యోన్యంగా ఉండేది. నా పూర్వాచార పరాయణత్వాన్నీ మెచ్చుకొనేది. చివరకు నా చేత వేషం వేయించి, నన్ను నలుగురి ఆడవాళ్ళలోనూ నవ్వులపాలు చేసి, భర్తను ఫూల్ని చెయ్యడంలో అగ్రగణ్య అనే పేరు సంపాదించి, అందుకుగాను క్లబ్ యిచ్చే బహుమానాన్ని సంపాదించింది. నిజానికి కొంత తప్పు నాది కూడాను. వేషం వెయ్యడానికి పూనుకొన్నది నేనే. నా భార్య నన్ను పురిగొల్పి నాకు సహాయం చేసింది - దుర్బుద్ధితో నైతేనేమీ? అంతేకాకుండా తనతోపాటు నాకూ బహుమతులు తెచ్చి పెట్టింది. అయిందేమిటో అయింది. ఇక యీ యేడాది మళ్ళీ ఆ విధంగానే చెయ్యదుకదా? ప్రతిసంవత్సరం కొత్త కొత్త విషయానికి క్లబ్బువాళ్లు ప్రైజులిస్తారు. కాని ప్రతి యేడూ భర్తలను, భార్యలను ఫూల్సుగా చేసినందుకే ప్రైజులిస్తారనడం అసంభవం గదా? కాబట్టి ఆ దురుద్దేశం నా భార్యకు లేకపోవచ్చును. మరి వేరే విషయం యేదైనా ఉంటుందా?

లేడీస్ కల్చరు క్లబ్బువారు ప్రతీ యేడూ డిశంబరులో బహుమతులిస్తారు. డిశంబరు యింకా మూడునెల్లు ఉంది. నా భార్య నన్ను లాలించడం అప్పుడే మొదలు పెట్టింది.

నాకు బహుమతిగా వచ్చిన నటరాజ విగ్రహాన్ని తనూ పూజించడం మొదలుపెట్టింది.

గోడలమీది సినిమా బొమ్మలు తీసివేసి దేవుళ్ళబొమ్మలు తగిలించింది. రోజూ నా చొక్కాలకు బొత్తాలు పెడుతోంది. ఊడిపోయిన బొత్తాలు కుట్టి పెడుతోంది. పంచెలు మరమ్మత్తు చేస్తోంది. వద్దంటే వినక నాకప్పుడప్పుడు వాసన నూనెలు అత్తరువులూ రాస్తోంది. ఒక మాటు బలవంతాన్ని నామొహం అంతా ఫేసుపౌడరు పామింది వద్దంటూంటే! సబ్బుతో కడుక్కొని ఆఫీసుకు ఆలస్యంగా వెళ్లి చివాట్లు కూడ తినవలసి వచ్చిందప్పుడు.

ఒక వేళ నాభార్యకు మమకారం హెచ్చిందేమో నామీద - ఒకవేళ బుద్ధి తిరిగిందేమో, చదువుకొన్నది; హిందూదేశంలో పుట్టినది; విద్యాదోషంవల్ల కొంతవరకు బుద్ధి కొంతకాలం పరదేశపు దారిని పట్టినా క్రమేణా సర్దుకొంటూన్నదేమో?

ఏమైనా యీ యేడు బహుజాగ్రత్తగా ఉండాలని దృఢసంకల్పం చేసుకొన్నాను. నా భార్య ఎంత మౌకారం చూపినా ఎంత చాకచక్యంతో నడుచుకొన్నా, ఎంత పూర్వాచారాభిమానం నటించినా నేను చలించదలుచుకోలేదు. రాతిబొమ్మను చక్కలిగింతలు పెట్టగలుగుతుందేమో చూద్దాము!

ఈ మార్పు తనలో ఎందుకు కలగాలో నాభార్యనే అడిగితే బాగుంటుందేమో ననిపించింది. చదువుకొన్న లేడీతో వ్యవహారం గదా! తీరా అడిగితే తనను ఇన్‌సల్టు చేశానని విసిరి కొడుతుందేమో? అడక్కపోతే నన్ను మళ్లీ ఫూల్ని చేస్తుందేమో? ఏమైనా సరే ఎందుకైనా మంచిదని నిశ్చయించి, నా భార్యతో ఈ విషయాన్ని గురించి పూర్తిగా చర్చించడానికి తీర్మానించుకొన్నాను. మా ఉభయులకూ తీరుబడిగా ఉన్న ఒక రోజున నా భార్యను పిలిచాను. "వటీ! నీ విలువయైన కాలంలో కొన్ని నిముషాలు నా కొరకు వినియోగించగలవా?" అన్నాను యింగ్లీషులో. నా భార్య అసలు కళావతమ్మ, అది క్రమక్రమంగా కళావతి, వతిగా మారింది. ప్రస్తుతం వాడుకలో ఉన్న పేరు "మిసెస్ వటీరావు' ' లేక "వటీరావు" ఈ చివర "రావు" నాపేరు. ఇంగ్లీషులో మాత్రమే పేరు చదివేవారు నా భార్యను మిసెస్ వటీరావు అనిగాని, మిసెస్ వాటీరావు అనిగాని పిలుస్తారు. మొగుడిపేరు తమ పేర్ల చివర తగిలించుకోవడంలోనే ఇంగ్లీషు చదువుకొన్న ఆడాళ్ల అస్వతంత్రత కనబడుతోందని ఒక మాటు నేను దెప్పి పొడిచాను. అది అస్వతంత్రత కాదనీ, పేరు ఒక ప్రత్యేకతకు సూచనగా మాత్రమే వినియోగిస్తుందనీ, మొగుడిపేరు వంటరిగా వదిలివేస్తే దిక్కుమాలినదై పోతుందని తమ పేరుతో జోడిస్తున్నామనీ, అందుకు కృతజ్ఞత చూపక దెప్పిపొడవడం మగవాళ్ల నీచత్వానికి నిదర్శనమనీ చెప్పి మళ్ళీ నన్ను కిక్కురుమనకుండా చేసింది.

"అయితే కళా, యీ యేడు మీ క్లబ్బులో బహుమతులివ్వడం కద్దా?" అని అడిగాను. "మళ్లీ మీకు బహుమానం పొందాలనీ ఉందా ఏమిటి పాపం - మా అమ్మే, నాకంటిపాపే." "నాకు బహుమానం కావాలని కాదు, వటీ; నీకు బహుమానం వస్తే నాకు వచ్చినట్లు కాదూ?"

"ఆఁ" మరే, పాపం - నా బహుమానం మీరు కొట్టెయ్యాలనుకుంటున్నారు గాబోలు --"

"అదికాదు, వటీ!"

"పోనీ కావలిస్తే తీసుకోండి పాపం. మాటవరసకి నాకీ యేడు ఒక చీర, ఒక బ్లౌసూ బహుమానం యిచ్చారనుకుందాం. మీరంత సరదాపడుతూంటే మీకు కాదని నేను మాత్రం వాటిని వాడతానా ఏమిటి మీరే తీసుకోండి."

"యూ సిల్లీ! అందుకుకాదు నేను అడుగుతూంట. అసలు సంగతి తెలుసుకోవడానికి."

"సంవత్సరోత్సవాలు ఉన్నప్పుడు బహుమతులే ఉండవూ ఆ మాత్రం నా డార్లింగుకు తెలిసిందికాదు కాని."

"అయితే కిందటి యేడులాగ ఈ యేడేమైనా కోతిపనులు చేస్తావా?"

అనగా నా మీసం పట్టుకు లాగుతూ "అంత మరపేమిటి మీకు, డియర్ హబ్బీ! కోతిపనులు మీరా, నేనాచేస్త? మీ తెలివితేటలవల్లనేగా నాకూ మీకూ బహుమానం వచ్చింది?"

మీసం వదిలించుకొని అన్నాను గదా "చూడు కళా, ఈ యేడుగానీ నన్ను అలాంటి కోతిపనుల్లో కలుపుకున్నావంటే మాటదక్కదు సుమా."

"నో ఫియర్ మైడియర్"

"అయితే, వటీ, అసలు సంగతేమిటి? ఈ యేడు ఎందుకని బహుమతులిస్తారు?" అన్నాను సంగతి తెల్సుకోవటానికి.

నా భార్య అనుమానించి, నా కేసి పరకాయించి చూచింది. నా ముఖమూ, చెవులూ, జుట్టూ తన చేతులతో దువ్వుతూ అన్నది.

"అనుమానం పట్టుకుంది కాబోలు కాదూ మీకు?"

"కాదు డార్లింగ్!"

"అవును, పీచ్!"

"కాదంటూంటే!"

"అయితే చెప్పడానికి వీల్లేదు!"

"ఏమిటి?"

"బహుమతు లెందుకిస్తారో చెప్పడానికి వీల్లేదు. - క్లబ్బు రూల్సు పాటించ నక్కరలేదంటారా ఏమిటి?"

"చెప్పకూడదని క్లబ్బు రూల్సా?"

"అవును మై పెట్!"

"డియ్యర్ హబ్బీకి కూడా చెప్పకూడదా, రోజ్?"

"సారీ, హబ్బీ."

"పోనీ ఆ గొడవ నా కక్కరలేదు గాని - నా మీదకు మాత్రం రాకేం, ఓల్డుగరల్!"

"మీచేత వేషం వేయించనులెండి."

"సరే, నా జాగ్రత్తలో నేనుంటానులే!"

"సరే, నా జాగ్రత్తలో నేనుంటానులే !"

"ఆల్‌రైట్, మైడియర్ !"

"కళా, ఇంకో ప్రశ్న అడగాలని ఉంది; అడగనా?"

"రైటో, అడగండి."

"ఈ మధ్య నీకు నామీదా, నా అభిప్రాయాలమీదా కొత్తగా అభిమానం కలిగింది. ఎంచాతనంటావు?" ఈ ప్రశ్న నేనడగడంతోనే నాభార్య కోపం నటించింది. తటాలున లేచి వెళ్లిపోబోయింది. గుమ్మందాకా వెళ్ళి మళ్ళీ తిరిగివచ్చి, గభాలున నా వళ్ళో కూచుని నా బుగ్గలు రెండూ గట్టిగా సాగదీసింది. నా మీసాలు గుంజింది. గట్టిగా కంఠాన్ని ఆశ్లేషించి "ఇంకెప్పుడూ అడగరు గదా అలాంటి ప్రశ్న, అడగరు గదా, అడగరు గదా!" అంటూ నా చెంపలు మృదువుగా ప్రేమతో వాయించింది.

"నా ప్రశ్నలో తప్పేమిటి?" అన్నాను.

"తప్పేమిటా, తప్పేమిటా?" అని నన్ను భుజాలు పట్టి ఊగిస్తూ.

"నన్ను అనుమానిస్తారా యింత దర్జీగా? నా ప్రియమైన భర్తమీద నాకెప్పుడు అభిమానం లేదు? నా కనుపాప అభిప్రాయాల మీద నాకెప్పుడు అభిమానం లేదు? క్రొత్తగా అభిమానం పుట్టిందంటారా! మీన్!" అని మొహం చిట్లించింది. నా అభిప్రాయానికి ఆధారాలు లేకపోలేదు. కాని అవి అన్ని నేను చెప్పితే నా భార్య చిన్నబుచ్చుకోవచ్చు, లేదా కోపగించుకోవచ్చు ననుకొని, తనకు మాత్రం ఆలోచిస్తే తెలియదా ఏమిటి అనుకొని ఊరుకొన్నాను.

పర్యవసానం ఏమీ తేల్లేదు. ఎందుకు బహుమతులిస్తారో రహస్యంగా ఉంచుకొన్నారు. నాచేత వేషం వేయించనని మాత్రం నా భార్య చెప్పింది. వెయ్యమంటే మాత్రం వేస్తానా? కాబట్టి అది చెప్పి లాభం లేదు. ఏ విధంగానైనా నన్ను మోసగిస్తుందేమో అని నా జాగ్రత్తలో నేనున్నాను. నా భార్యను కనిపెడుతున్నాను. ఒకనాడు నేనింట్లో ఉండగా నా భార్య ఒక పెద్దమనిషిని తీసుకొనివచ్చింది. అతగాడు యింగ్లీషు దుస్తులు వేసుకొన్నాడు. చేతులో ఈవినింగ్ హాట్ ఉంది. మీసం ముక్కుకింద మాత్రమే ఉంది. పడుచువాడు.

సాధారణంగా ఎవళ్ళనైనా కొత్తవాళ్ళను యింటికి తీసుకువచ్చినప్పుడు నా భార్య నాకు వాళ్లని ఎరుకచేసేది, ఇన్‌ట్రడ్యూసు చెయ్యకుండా ఎప్పుడూ ఉండలేదు. ఇప్పుడు మాత్రం ఆ నల్లదొర ఎవరో నాతో చెప్పలేదు. నేను ఫలానా అని అతడితోనూ చెప్పలేదు.

వచ్చీ రావడంతోనే ఇద్దరూ రెండు కుర్చీలలో కూలబడ్డారు. నా భార్య తన చేతి సంచీ బల్లమీద పెట్టింది. దాని మీద అతడు తన హాట్ పడవేశాడు. కాఫీ ముందర బెట్టుకొని బిస్కత్తులు తింటూ వాళ్ళు యింగ్లీషున అదే కబుర్లు చెప్పుకోవడం మొదలుపెట్టారు.

పక్కగదిలోకి వెళ్లి నేను పని చూచుకొంటున్నాను. ఉండుండీ ఇద్దరూ విరగబడి నవ్వుతున్నారు. చప్పట్లు కొడుతున్నారు. బల్ల గుద్దుతున్నారు. చేతులతో తొడలు తట్టుకొంటున్నారు. ఎందుకో అంత కులాసా నాకు బోధపడింది కాదు.

ఆ మొద్దు ముండాకొడుకెవరో నా కాఫీ అంతా తాగేస్తూ, నా బిస్కత్తులన్నీ మింగేస్తూ, నా కుర్చీలూ, బల్లలూ విరగ్గొడుతూ, నాభార్యతో అంత జోస్తీగా మాట్లాడుతూ నవ్వుతూ, నా యింట్లో యింత హంగామా చేస్తూన్నందుకు నాకు కోపం వచ్చింది. కాని ఏమి చేసేది. ఏమైనా కలగచేసుకొంటినా చదువుకొన్న భార్యతో వ్యవహారం పెద్దపులితో చెలగాటం వంటిది.

కాని ఒకటుంది. నా భార్య అనేక పట్టణాల్లో కాలేజీలల్లో చదువుకొన్నది. కాబట్టి అనేకమంది స్నేహితులు ఆవిడకున్నారు. ఆడవాళ్ళల్లోనూ ఉన్నారు. మగవాళ్ళల్లోనూ ఉన్నారు. బహుశా యీ మనిషి మగమిత్రులలో ఒకడు కావచ్చు. పాత స్నేహితుడు కావచ్చు. చాలా కాలానికి వాళ్లు కలుసుకొని ఉండవచ్చు. అందువల్ల ఈ ఉత్సాహమంతా అయి వుండవచ్చు. లేదా అతడు నా భార్య దూరబంధువు కావచ్చు. నాభార్య దూరబంధువుల నందరిని నేను ఎరిగి వుండను గదా! ఒక మాటు చూచిపోదామని వచ్చివుండవచ్చు. దూరబంధువే అయితే నేను కూడా కొంతమట్టుకు బంధువునే కదా! మరి నన్ను కలుసుకోలేదేమిటి?

లేదా ఒక వేళ వాళ్ళ క్లబ్ మెంబర్ల తాలూకు మనిషై ఉండవచ్చు. ఏ మెంబరు భర్తో, అన్నో, తమ్ముడో అయి యుండవచ్చు. ఆ మెంబరు ద్వారా నా భార్యతో పరిచయం కలిగించుకొని ఉండవచ్చు. ఎందుకు తొందరపడడం? తెలుస్తుందిగదా!

కొంతసేపటికి సద్దణిగింది. నా గదికేసి వస్తారేమో, నాకు అతనితో పరిచయం కలిగిస్తుందేమో అని ఆశతో సులోచనాలు సర్దుకొని సీరియస్‌గా బింకంగా కూర్చున్నాను. ఎవరూ వస్తూన్న జాడలేదు. నిరుత్సాహంతో లేచి చూతును గదా - నా భార్యా ఆ ముక్కు కింద మీసాలవాడూ కలిసి కబుర్లు చెప్పకొంటూ, నవ్వుకొంటూ వీధమ్మట నడిచి వెడుతున్నారు.

రెండు మూడు రోజులదాకా నా భార్యతో నేను సంప్రతించడానికి వీలు కలిగిందికాదు. నా పనుల తొందర, ఆవిడకి క్లబ్బు తొందర, స్నేహితులలో పరిచయాల తొందర - ఇన్ని కారణాలు -

ఈ రెండు మూడు రోజులలోనూ ఎన్నో విశేషాలు కూడాను. ఒకనాడు నేను కచేరీపని పూర్తిచేసుకొని షికారుగా సముద్రతీరానికి వెళ్లాను. హాయిగా గాలి వీస్తోంది. సముద్రపు అలలు నా పాదాల దగ్గరికి వచ్చి ఆడుకొంటున్నాయి. సముద్రం నా హృదయంలాగే లేచిపడుతోంది. సూర్యుడు సముద్రంలో అస్తమించబోతున్నాడు. కడుపులో చెయ్యి పెట్టి కడిగివేస్తూన్న బెంగలు మరచిపోయి, సంధ్యావందనం సంగతి కూడా మరచిపోయి, నీలి సముద్రం కేసీ, ఆ ఎర్ర సూర్యబింబం కేసీ చూస్తూ సంజ వెలుగులో మునిగి ఉన్నాను.

కొంతసేపైన తర్వాత తల ప్రక్కకుతిప్పి చూచాను. ఒక పురుషుడూ ఒక స్త్రీ మాట్లాడుకొంటూ

వస్తున్నారు. కొంతసేపటికి పోలిక గట్టగలిగాను. ఆ పురుషుడు ముక్కు కింద మీసంవాడు! ఆ స్త్రీ నా భార్య! అలలు మరిచాను, సముద్రం మరిచాను. సంజ మరిచాను, అంధకారంలో పడ్డాను. దగ్గరికి వస్తారుగదా! ఏవిధంగా ఈ కుట్ర పరిణమిస్తుందో చూతామని వాళ్ళను చూడనట్టు నటిస్తూ అక్కడే నిలబడ్డాను.

నా భార్య నన్ను చూచింది కాబోలు దారి మళ్లించి అడ్డదారిని అతణ్ణి తీసుకువెడుతోంది. ఆ మసక చీకట్లో వాళ్ల నవ్వులు వినిపిస్తున్నాయి. కనిపెట్టి చూస్తున్నాను. వాళ్లు మోటారుకారు దగ్గరికి వెళ్లారు. కారు ఎక్కారు. కారు బయలుదేరుతోంది. లేదు. బయలుదేరడం లేదు. ఎందుచేతనో, పదినిముషాలైంది. నేను చూడనే లేదు. సముద్రపు ఒడ్డునుంచే వెళ్ళింది ఒక పడుచమ్మాయి. కారు సమీపించింది. ఆమె కారు ఎక్కింది. కారు కదిలి వెళ్ళిపోయింది.

ఎవరో ఆ అమ్మాయి? ఎంత క్షోభపడింది మనస్సు నిష్కారణంగా అనుకొంటూ ఇంటిమార్గం పట్టాను.

ఇంకో మాటు కచేరీ పని కావడంతోనే కల్బరు క్లబ్ పక్కనుంచి వెడదామని బుద్ధి పుట్టింది. నా భార్య కనిపిస్తుందేమో ఏమిచేస్తూ ఉంటుందో గేటు ఇవతలనుంచే చూడవచ్చు ననుకున్నాను. మనస్సు మహపాడు వస్తువ. ఎంత సమాధాన పెట్టినా వినదు. ఇంటికి పోనియ్యకుండా ఎందుకు ఈ క్లబ్ వైపుకు ఈడ్చుకురావాలి? ఏదైనా ఫలానా కార్యంకోసమని తీసుకువస్తే బాగుంటుంది. ఏమీలేదే! ఈ మనస్సు అడుగు పొరల్లో ఏదో అనుమానం దాన్ని శల్యంలాగ బాధిస్తోంది. ఆ అనుమానాన్ని ధృఢపరుచుకోడానికో, రద్దు చేసుకోడానికో ఈ ప్రయత్నమంతాను. ఎవరిమీద అనుమానం ? నా భార్య మీదనే? నా భార్య గడుసుదంటే ఒప్పుకుంటాను. పెంకెదంటే ఒప్పుకుంటాను, మాటకారి అంటే ఒప్పుకుంటాను, చెయ్యి చేసుకొనే స్వభావం కలదంటే ఒప్పుకొంటాను - కాని యిన్నాళ్లు నిష్కళంకంగా నాతో కాపురంచేసి, మా యిద్దరికీ సంతానం కూడా కలిగిన తరువాత యింకా అనుమానమా? మనస్సు మహచెడ్డ వస్తువ! క్లబ్బు పక్కనుంచి అటూ ఇటూ తిరిగాను. గేటులోనుంచి చూచాను నా భార్య కనబడలేదు. ఇంతలో గేటుదగ్గర జవాను నన్ను చూచి వచ్చి నమస్కరించి అన్నాడు బాబయ్యా "యీయేల అమ్మొగోరు క్లబ్బుకు రానేదు. ఆరెవరో పెద్దింటోరే బాబయ్యా. ఆలుమొగళ్లు దెబ్బలాడుకొన్నారంట - సంసారంగాదా బాబయ్య; అమ్మొగోరు ఆ మొగాయిన్ని యెంటపెట్టుకు ఎల్లిబోయేరంట." మాయామర్మం ఎరుగని వాడి మాటలు విని నా మనస్సు చివుక్కుమంది. వెంటబెట్టుకు వెళ్ళడమంటే ఏమిటి? చెప్పరానిమాటైతే వాడు నాతో చెప్పుతాడా? చెప్పగూడనిమాటైతే వెంటబెట్టుకు వెళ్లడమంటే ఏమిటి? వెధవ అనుమానం బాధిస్తూనే ఉంది. ఎందుకు అనుమానం?

ఇంటికి వచ్చిన వాణ్ణి నాకు చూపకపోవడం ఒకటి; బీచి దగ్గర తప్పించుకుపోవడం రెండు; మొగాయన్ని వెంటబెట్టుకు వెళ్ళడం మూడు; సరే కాని అడిగి చూస్తాను!

నాభార్య నీ సంగతులన్నీ నిలవేసి అడగాలని నిశ్చయించాను. సంజాయిషీ ఏమియిస్తుందో చూడాలని నిశ్చయించాను. కాని ఆవిడ ఎడమొహం పెడమొహంగా తిరుగుతోంది. నాతో సమావేశం కాకుండా ఉండాలని ప్రయత్నిస్తోంది. నేనుఎప్పుడైనా పిలిచినా, ఏమైనా అడిగినా "ఇప్పుడు గాదు, తీరుబడిలేదు, సారీ" అంటోంది. నా భార్య ప్రవర్తనలో, కళ్ళల్లో, చేష్టల్లో మార్పు కనిపిస్తోంది. చూడమని నా మనస్సు నాకు బోధిస్తోంది. ఇలా వుండగా నాకో వుత్తరం వచ్చింది. నా శ్రేయోభిలాషి వ్రాసింది. పేరులేదు, ఊరులేదు. అందులో విషయాలు ఏమిటంటే - "మీరు బహు ఉత్తములు. విద్యావతిని వివాహమాడి ధన్యులైనారు. ఇంతవరకూ కళంకం లేకుండా మీ సంసారం జరిగింది. మీ మేలుకోరినవాడను కాబట్టి చెప్పుచున్నాను. మీ భార్య ప్రవర్తన అనుమానాస్పదంగా ఉన్నది. నిరంతరము చాటూ మాటూ లేకుండా ఒక జంటిల్‌మానుతో తిరగడం మా బోటివారికి చాలా విచారంగా వుంది. మీరు తగు శ్రద్ధ వహించాలి. సంసారులము గదా ! వ్యవహారము ఫాక్తుపరుచుకోవాలిగాని పాడుచేసుకోకూడదు. సెలవు.

ఇంకేముంది. అనుకున్నంతా జరిగింది. ఏమిటి చెయ్యడమిప్పుడు. వ్యవహారం ఫాక్తుపరుచుకోవాలిట! అలాగే వుంటుంది పరాయివాళ్ళకి. తనదాకా వచ్చేదాకా తెలియదు. మతిపోయింది. ఉత్తరం మళ్ళీ చదివాను. ఆ దస్తూరీ ఏదో ఎరిగిఉన్నట్లే ఉంది. ఎవరో నా మిత్రులో, బంధువులో వ్రాసి ఉంటారు. ఉత్తరం జాగ్రత్త చేశాను. కర్తవ్యమేమిటో మాత్రం తెలియడం లేదు. డైవోర్సు బిల్లేనా పెట్టారుగారు.

కార్పణ్యంతో తిరుగుతున్నాను. నాభార్య ముఖంకేసేనా చూడ్డంలేదు. మాయిద్దరికీ కొన్నాళ్ళు మాటలు కూడా లేకపోయాయి. ఏమి చెయ్యాలో నిర్ణయించి తరువాత దండిద్దామని ఆలోచిస్తున్నాను. డిశంబరు నెల గడిచిపోతోంది.

ఒకనాడు నా భార్య గంతులతో, నవ్వులతో ఒక పెద్ద తోలు ట్రంకు పట్టుకొని నా దగ్గర కొచ్చింది. నేనామె ముఖం చూడలేదు.

"ఏంచేస్తున్నారు, మైడియర్" అంది. నాకు వళ్ళు మండుతోంది. అసహ్యంగా నా భార్య మొహం కేసి చూచాను. ఇంతాచేసి సిగ్గూ బిడియం లేకుండా యీ విధంగా నా దగ్గరకొస్తుందా! కానీ.

"కోపం వచ్చిందా. మైలవ్" అన్నది. నాకు అసహ్యం, కోపం ఎక్కువౌతున్నాయి. తొందరపడి ఏంచేసిపోతానో అని నాలో నాకే భయంగా వుంది.

"మైడియర్ నన్ను క్షమించరూ?"

"నీ ప్రవర్తన ఏమీ బాగాలేదు. పిల్లల గన్నదానవు - బుద్ధిలేదూ? సిగ్గూ బిడియం లేదూ? ఏ మొహం పెట్టుకు నా దగ్గిరకొచ్చావు - అవతలికి ఫో" అన్నాను.

ఈ మాటలు వినడంతోనే మానమున్న భార్య అయితే బయటికి వెళ్ళిపోయి గదిలో కూర్చుని ఏడుస్తుంది. నాభార్య అప్పుడప్పుడు నేను తిట్టినప్పుడు - ఆ విధంగానే చేసేది. ఇప్పుడు కూడా అలాగే

చేస్తుందనుకొన్నాను. చెయ్యలేదు. సరిగదా విరగబడి నవ్వడం మొదలుపెట్టింది. చప్పట్లు కొట్టి గిర్రున తిరుగుతూ నవ్వుతోంది. ఈ ప్రవర్తన నా కర్థం కాలేదు. నవ్వి నవ్వి నా వళ్ళోకి వచ్చి కూచుని నా చేతులు గట్టిగా పట్టుకొంది. చేతులు వదిలించుకొని కిందకు తోసెయ్యాలనుకున్నాను. నిదానించాను. అప్పుడంది నా భార్య "మీ మనస్సుకు చాలా నొప్పి గలిగించాను. నాకు తెలుసు; రెండు నెలలపాటు మిమ్మల్ని బాధపెట్టాను; నేనెరుగుదును. నేను మాత్రం బాధపడడం లేదా ఏమిటి? పైకి నవ్వుతున్నానుగాని మనస్సులో ఎంత ఏడుస్తున్నాను. నన్ను క్షమించరూ!" అంటూ నా చేతులు వదిలిపెట్టి కళ్లమీద చేతులు పెట్టుకొని ఏడవడం మొదలెట్టింది. నాకు జాలివేసింది. కాని మనస్సు కఠినంగానే ఉండమంటోంది. నా భార్య చీరకొంగుతో దాని కన్నీళ్లు తుడిచివేసి, కళ్లముందర నుంచి చేతులు తీసి "ఏమిటిదంతా" అన్నాను.

"నన్ను క్షమించండి. చెయ్యక తప్పిందికాదు" అన్నది.

"సరే నేనడిగిన ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పు" అనిపించింది నా మనస్సు.

నాభార్య మాట్లాడలేదు.

"ఎవరా రెణ్ణెల్ల క్రితం మనింటికి వచ్చిన పెద్దమనిషి? వాడిని నాకెందుకు యిన్‌ట్రడ్యూసు చేశావుకావు? వాడితో నవ్వులు నవ్వుకొంటూ పోక నా దగ్గరకెందుకొచ్చావు? వాడితో సముద్రపొడ్డున షికార్లు కొట్టుకో నీ యిష్టం వచ్చినట్లు! ఆలూమగళ్లు దెబ్బలాడుకొంటే అదే సమయమని మగాణ్ణి వెంటవేసుకు వెళ్లు నా దగ్గరకెందుకు వచ్చావు?" అన్నాను కోపధోరణితో.

"వినండి. వినండి. అంతా చెబుతాను. తొందరపడకండి." అన్నది నా భార్య. నా వళ్ళోనుంచి లేవనెత్తి పక్క కుర్చీలో కూచోబెట్టి చెప్పమన్నాను. నా భార్య యీవిధంగా చెప్పింది.

"మా క్లబ్బులో ఒకమ్మాయి ఉంది. ఆవిడకు పెళ్లయి ఇంకా సంవత్సరమేనా దాటలేదు. వట్టి తెలివి తక్కువపిల్ల. ఆమొగుడేనా సర్దుకుపోయేవాడేమో ననుకొంటే అతడు కోపదారి. అందువల్ల వాళ్ళిద్దరికీ అన్యోన్యం చెడింది. ఇద్దరూ విడిపోయి ఒక నెల్లాళ్ళు కాలక్షేపం చేశారు. ఎన్నాళ్ళు అలాగ ఉండగలదు? తానని చెప్పి ఆ పిల్ల మొగుణ్ణిరమ్మనదు. అంత అభిమానం ఆవిడకి. అతగాడు మగాడు గదా సర్దుకోగూడదా అంటే అతనికీ తగని గర్వం. కాబట్టి మధ్యవర్తులద్వారా వాళ్ళ వ్యవహారం ఫొక్తు పరచవలసి వచ్చింది.

మా క్లబ్బులో ఒక నియమమేమిటంటే - మాలో ఎవరికి ఏ ఆపద వచ్చినా క్లబ్బు మెంబర్లు కలుగజేసుకొని సహాయం చేస్తారు. ఈ విషయమై ఒక సభచేసి ఏకగ్రీవంగా నన్ను మధ్యవర్తిత్వం నడిపించమన్నారు. క్లబ్ తీర్మానానికి అనుగుణంగా నేనతన్ని పిలిపించి నెల్లాళ్ళు అతనితో పోరి భార్యతో సమాధానపడడానికి ఒప్పించాను.

ఆ పిల్ల దగ్గరికి వెళ్లి చెప్పవలసిన విధంగా చెప్పి సమాధానపరిచాను. వాళ్ళిద్దరూ కలుసుకొని రెండురోజులే అయింది.

"అయితే అతన్ని మనింటికి తీసుకువచ్చి ఆ విరగబడి నవ్వులెందుకు? నా మొహం ఎదటే అంత అల్లరెందుకు? బీచి షికార్లెందుకూ?"

"బీచి షికారు అతనూ, నేనూ, అతని భార్యా వెళ్ళాము. అప్పటికింకా వాళ్ళు సుముఖులు కాలేదు. వాళ్ళిద్దరినీ చెరోవేపునా పెట్టుకొని ఆమాట ఈ మాట చెపుతూ నవ్విస్తూండేదాన్ని; క్రమక్రమంగా నన్ను వదిలి వాళ్ళిద్దరూ చెట్టాపట్టాలు వేసుకొని కబుర్లలోకి దిగేదాకాను."

"మరి"

"అతనితో అలాగ విరగబడి మీ మొహం ముందు నవ్వడానికి కారణం లేకపోలేదు" అన్నది నాభార్య.

దాచిన ఉత్తరం తీసుకువచ్చి నా భార్య మీద పడవేసి "ఇదేమిటో చూచావా" అన్నాను.

ఉత్తరం చేత్తో పుచ్చుకు చూచి నా భార్య మళ్ళీ నవ్వడం మొదలెట్టింది.

"ఎందుకానవ్వు?" అన్నాను.

"ఎవరు వ్రాశారో ఆ వుత్తరం చూశారా?" అంది.

"ఎవరో శ్రేయోభిలాషిట!"

"ఆదస్తూరీ ఎవరిదో?" అన్నది.

"ఏమో నాకేం తెలుసు?" అన్నాను.

"మళ్ళీ ఇంకోమాటు నిదానించి చూడండి" అని నా మీదకు ఉత్తరం విసిరింది.

జాగ్రత్తగా దస్తూరి పరీక్షించి, "ఎవరిదంటావు?" అన్నాను.

"ఎవరిదా? ఇంకోమాటు చూడండి" అన్నది.

"ఎంతమోసం! నీదే ఈ దస్తూరీ! కళ్ళు కప్పుకుపోయేయి నాకు".

"ఇప్పుడు తెలిసిందా?" అన్నది.

"ఏమిటి తెలియడం" అన్నాను.

"ఆ విరగబడి నవ్వడమూ, ఈ ఉత్తరమూ నామీద మీకు అనుమానం కలగడానికే!"

"ఎందుకు అనుమానం కలిగించుకొన్నావు?"

"ఈ యేటి క్లబ్బు బహుమానం కోసం."

"బహుమానం ఇయ్యడానికి ఏమి చెయ్యాలన్నారేమిటి?"

"శీలానికి భంగం రాకుండా ఎవరైతే తమ భర్తలకు తమ గుణాన్ని గురించి అనుమానం కలిగిస్తారో వారికి బహుమానం."

"నీవాక్కర్తవేనా ఏమిటి, మీ క్లబ్బుకంతకి అంత ప్రయోజకురాలివి మైలిటిల్ స్కాండ్రల్?"

"అందరికన్న మార్కులు నాకు ఎక్కువ వచ్చినవి కాబట్టి నాకు బహుమానం వచ్చింది."

"ఎలాగ ఆ మార్కులు నిర్ణయించారు?"

"జడ్జీలు గూఢంగా మెంబర్ల తాలూకు భర్తల చర్యలు ఈ రెండునెలల బట్టి కనిపెడుతున్నారు. మీ బిక్కమొహం, మీరు క్లబ్బు చుట్టూ తిరగడం, నాతో మాట్లాడకపోడం - ఇవన్నీ చూచి నేనే నెగ్గానని నిర్ణయించారు."

"ఇలాంటి పనులు చెయ్యడం ప్రమాదం కాదూ? ఎటునుంచి ఎటువస్తుందో? సంసారాలు చెడిపోవూ."

"ఆ ధైర్యమున్నవాళ్ళే యిందులో ప్రవేశించారు. ఈ మాత్రం యడ్వెంచర్ సాహసం ఆడవాళ్ళకు లేకపోతే ఎందుకు పనికి వస్తారు?"

ఈ ప్రశ్నకింక సమాధానం లేదు. నా మనస్సులో బెంగ తీరింది. కుదుటబడ్డాను. నిట్టూర్పు విడిచాను.

నాభార్య కాఫీ, బిస్కత్తులూ, చోకలేట్లూ తెచ్చి బల్ల మీద పెట్టింది. ఇద్దరమూ ఆరగిస్తూ సరదాగా ప్రసంగించుకొన్నాము.

"నువ్వు మీ క్లబ్బుకంతటికీ ప్రయోజకురాలిలా గున్నావే! క్రిందటి ఏటి బహుమానం నీదే; ఈ యేటిదీ నీదే" అన్నాను.

"షియర్ లక్; మీ సహాయం లేకపోతే నాకీ బహుమతులు వచ్చేవా చెప్పండి మరి."

"అల్లరిపిల్లా! అయితే నీతో కూడా ఈ యేడు ఈ పందెంలో ప్రవేశించిన వాళ్ళ సంగతి చెప్పావు కావు" అన్నాను.

"చెప్పనా, -- ఒకావిడ తానే తనకు ఎవరో పురుషుడు ప్రేమలేఖ వ్రాసినట్లు వ్రాసుకొని ఆ కవరు తన చేతిసంచీలో పెట్టి భర్తతో మాట్లాడడానికి వెళ్ళింది. మాటల మధ్య కవరు కింద జారవిడిచి వెళ్ళిపోయింది. భర్త ఆ కవరు తీసి చదువుకొన్నాడు. కొంతసేపైన తరువాత భర్త దగ్గరికి వచ్చి బిక్కమొహంతో నా ఉత్తరం పడిపోయిందంది. ఆ వుత్తరం తనకు దొరికిందనీ, తాను చదివేననీ భర్త చెప్పాడు. ఆవిడ భయం నటించి గడ గడ వణికింది. భర్త ఆవిడతో అన్నాట్ట, "ఇదివరలో ఎన్ని ఉత్తరాలు వచ్చాయి నీకు?"

భయపడుతూ, "ఇదే మొదటిది క్షమించండి" అందిట.

"దీనికి సమాధానం రాశావా" అని అడిగేట్ట.

సందేహిస్తూ నెమ్మదిగా 'రాశా'నందిట.

"రాశావా? ఎలా రాశావు మైడియర్ వైఫీ? దీనిలో అడ్రెసు లేదే!"

ఆవిడ తెల్లబోయిందట.

"మళ్ళీ మీ క్లబ్బు వాళ్ళు మీచేత కోతిచేష్టలు చేయిస్తున్నారా యేమిటి?" అన్నాట్ట నవ్వుతూ. భర్తకు అనుమానం కలిగించలేక పోబట్టి ఆవిడకు బహుమానం లేదు.

"ఇంకో ఆవిడుంది మాక్లబ్బులో. ఆవిడకు సిగరెట్టు అలవాటు లేదు. ఆ సంగతి భర్తకు

తెలుసును. ఆమె భర్తకూ సిగరెట్టు అలవాటు లేదు. ఒకనాడావిడ భర్త వచ్చే వేళకు రెండు ప్యాకెట్ల సిగరెట్లు కుంపటిలో వేసి ఆ పొగ యిల్లంతా చుట్టివేసుకొనేలా చేసింది. ఇంతట్లోకే భర్త వచ్చి తలుపు తట్టాడు. పది నిమిషాలదాకా తలుపుతియ్యలేదు. ఈ పాటికి అనుమానం కలిగిఉంటుంది గదా అనుకొని తలుపుతీసి చీరా, పైటా సవరించుకోవడం మొదలెట్టింది. భర్త లోపలికి వచ్చాడు. సిగరెట్టు వాసన పీల్చాడు. భార్యతో అన్నాడు గదా, "చెప్పావు కావు; క్లబ్బులో మెంబర్లంతా సిగరెట్లు కాల్చాలని నిబంధన వచ్చిందా ఏమిటి? అంత సిగ్గూ, దాపరికం ఎందుకు? చంపేశావే వీధులో నిలబెట్టి! ఈ మాత్రం కార్యానికి భయమెందుకు? నీ యిష్టమొచ్చినన్ని సిగరెట్లు కాల్చుకో నేనేమీ అనను. రేపునుంచి 'నేవీకట్' సిగరెట్లు ఒక డబ్బా తెస్తానుండు." భర్తకు అనుమానం రాలేదు సరిగదా సిగరెట్లు అలవాటు అంటుకొంటుందని ఆవిడ భర్తతో నిజం చెప్పింది. "నిన్నెప్పుడేనా అనుమానిస్తానా?" అని అన్నాడా భర్త.

"వింటున్నారా" అంది నా భార్య.

"వింటున్నా" అన్నాను.

"అనుమానించేవాడు గొప్పవాడా? అనుమానించనివాడా?"

"నన్నేం చంపుతావు కానిద్దూ."

"ఆల్‌రైట్, డియర్ ---"

"ఇంకో ఆవిడ భర్త వీధిలో మొహం కడుక్కొంటూ వుంటే తాను ఆ సమయానికి వీధిలోకి వచ్చి యెదుటి యింటి పెద్దమనిషిని నిదానించి చూడ్డం మొదలుపెట్టింది. పదిహేను రోజులీలాగ అయ్యేసరికి ఆ పెద్దమనిషి ప్రతిరోజూ వీళ్ళింటికి కాఫీకి తయారయ్యేవాడు. భర్త యెదుటే అతన్నెంతో ఆదరించి కాఫీ ఇచ్చేది. ఫలహారాలు పెట్టేది. అతడు యింటికి వస్తే తాను ఎదురుగా వెళ్ళి కుశల ప్రశ్నలడిగేది. వెళ్ళిపోతూంటే షేక్‌హేండు చేసేది. భర్తకీ ప్రవర్తనవల్ల ఆవిడ మీద ఎటువంటి అనుమానమూ కలుగలేదు. క్లబ్బు ఆచారాలు కొత్తగా నేర్చింది కాబోలు అనుకొన్నాడు. కాని ఒక ప్రమాదం వచ్చింది. అప్పటినుంచీ ఆ పెద్దమనిషి వదుల్చుకోవాలన్నా వదలకుండా పట్టుకొన్నాడు. చివరికి వాడిని వదిలించుకోవడం బ్రహ్మాండం అయింది."

"ఎలాగ వదిలించుకొన్నారు?" అన్నాను.

"ఎలాగా? వాణ్ణి ఒక కూలివాడికిందకట్టి. ఆవిడ ఏమిచెపితే ఆ పనులు చేసేవాడు. రోజూ పోష్టులో ఉత్తరాలు వెయ్యడం వాడే. బజారునుంచి కూరలు తేవడం వాడే, తోటలో చెట్లకు గొప్పులు తవ్వడం , నీళ్ళుపొయ్యడం వాడే, పిల్లల్ని ఎత్తుకొని ఆడించడం వాడే. ఇలాగ పది పదిహేను రోజులు గడిపి విసిగి లేచిపోయాడు. అప్పుడు ఆవిడ భర్త ఆవిడతో అన్నాడు గదా! "లేచిపోయాడేం ఆ పెద్ద మనిషి? జీతం బత్తెం లేని కూలివాణ్ణి సంపాదించావు గదా అని సంతోషిస్తూంటే."

ఆవిడకు బహుమానం వచ్చే విధం లేదు గదా ఇంక మీరు నన్ను అనూనించారు.

అనుమానిస్తే అనుమానించారు లెండి. ఇప్పుడు బహుమానం వచ్చింది కాబట్టి బెంగలేదు. కాని యిక ముందెప్పుడూ నన్నునుమానించరుగదా అని మీసం పట్టుకోబోతూంటే అన్నాను గదా - "అయితే హనీ, నీ బహుమానం ఏమిటో చూపావు కావేమి?"

"ఇందాకటినుంచీ మీకోసం ఎవురుచూస్తోంది - అదిగో ఆ ట్రంకు."

"ఏమిటి? ఆ ట్రంకా? దాల్లో ఏమైనా ఉందా? వుత్త ట్రంకేనా?"

"తీసి చూడండి."

ట్రంకు తాళం తీసి మూత ఎత్తి చూశాను. అందులో ఒక పట్టుచీరా, ఒక డజను బ్లౌజులూ, ఒక డజను పెసరీలూ ఉన్నాయి.

"ఇవి ఆడవాళ్ళ సరుకు ముట్టుకోకూడదు కాబోలు" అన్నాను.

"కూడకపోతే మాంతారా? మీరు ముట్టుకోకుండానే జరుగుతుందా?" అంది.

"అయినా నాకెందుకు? నీ బహుమానాల సంగతి" అన్నాను.

"మీకు మాత్రంగా కేమి? మనం పంచుకొందాం వాటిని" అంది.

"ఎవరు పంపకం వెయ్యడం" అన్నాను.

"నే వేతునా" అని చీరా, బ్లౌజులూ నా వళ్ళోపెట్టి పారిపోబోయింది. పట్టుకొని చెవులో చెప్పాను గదా.

"అవి మాత్రం మిగుల్చుకొంటావెందుకు - ఆ పెసరీలు అవీ నాకే యియ్యి"

నా భార్య నవ్వుతూ నన్ను లెంపమీద వాయించి చీరా, బ్లౌజులూ తీసుకుపోయి బీరువాలో పెట్టుకొంది.

ఈ ట్రంకు కూడా తీసికెళ్ళు" అన్నాను.

"మైడియర్ హబ్బీ! ఆ ట్రంకు మీది."

"థాంక్సు మై లిటిల్ మాసీ."